

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΣΙ γενικῶς τοὺς Ἄγγλους ὅτι ἔξ ὑπεροφίας παραμελοῦσι τὴν σπουδὴν τῶν ξένων γλωσσῶν, ἀρχαῖον δὲ λόγιον διδάσκει ὅτι ἡ ἐξαίρεσις ἀντὶ τὰ προσβάλλη τοῦναντίον ἐπικυροῖ τὸν κανόνα.

Ἡ δεσποινὶς **Cottrell**, διὰ τῆς συμπαθοῦς φρυσιογνωμίας τῆς ὁποίας κοσμεῖται ἡ «**Ποικίλη Στοά**» ἀποτελεῖ τοιαύτην εὐτυχήν ἐξαίρεσιν. Οὐ μόνον ἀγαπᾷ καὶ καλλιεργεῖ ἐπιτυχῶς τὰ γαλλικὰ γράμματα, ἀλλ' ἐπιδίδεται ἐπὶ πλεόν εἰς τὴν σπουδὴν τῆς λατινικῆς *en fonction du français*, ὡς λέγουσιν οἱ Γάλλοι, καλῶς γινώσκουσα ὅτι ἄνευ τῆς γνώσεως τῆς γλώσσης τῶν Ῥωμαίων εἶναι ἀδύνατον καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς Γάλλους νὰ χειρίζονται ἐπισταμένως τὴν γλώσσάν των.

Εὐφροσύνως εἰς τὸν παρόντα τόμον δημοσιεύομεν ἕν ἐμμέτρῳ γαλλικῇ μεταφράσει ὑπὸ τῆς εὐγενοῦς δεσποινίδος φιλοτεχνηθείσῃ, τὴν χαριστάτην ἔλεγείαν τοῦ Κατούλλου ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ στρουθίου τῆς Λεσβίας, ἔλεγείαν, ἣτις πάντοτε θὰ θαυμάζηται ὡς πρότυπον χάριτος, λεπτότητος καὶ καλαισθησίας, ἵνα δὲ οἱ ἀναγνώσται, οἱ ἱκανῶς περὶ τὴν λατινικὴν ἐντριβεῖς, δνηθῶσι νὰ κρίνωσι περὶ τῆς ἀκριβείας τῆς μεταφράσεως προτάσομεν ταύτης τὸ πρωτότυπον κείμενον.

Σπανίως γεννῶνται ἐν ταῖς κοινωνίαις αἱ ὑπάρξεις, αἵτινες καθίστανται ἐν ὑπεροχῇ τινι κοσμήματα αὐτῶν περικαλλῆ. Τοιαύτη ἐπίχαρις ὑπαρξίς ἡ δεσποινὶς **Κοττρέλ**, μὲ τὰ ζηλευτὰ τῶν καλαισθητικῶν αἰσθημάτων καὶ τῆς ἀνατροφῆς τῆς δῶρα, εἶναι ἀληθῆς καὶ ἔνθερμος λάτρης τῶν γραμμάτων, παντὸς ὥραίου, ἀπὸ τῆς περαιώσεως τῶν ἐγκυκλίων αὐτῆς σπουδῶν, ἀναδειχθεῖσα μία τῶν ἀρίστων μεταξὺ τῶν ὀμηλικῶν τῆς καὶ καταστάσα μὲ τὴν καλλιτεχνικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν μόρφωσιν αὐτῆς τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας καὶ τῆς ἐκτιμήσεως ὄλων ὅσοι τὴν ἐγνωρίσαν. Μία ὑπέροχος κόρη, ἣς τὴν ἀβρὸν χάριν καὶ τὸ λεπτὸν πνεῦμα πλαισιῶν ἐξαιρετικὴ διάπλασις, εὐγένεια ἰδεῶν καὶ γοητεία ἤθους, ὡς ἐπιμαρτυροῖ ἡ εἰκὼν αὐτῆς, ἡ **Μαρία Κοττρέλ**, οὐ μόνον ἐπὸ τῶν Μουσῶν,

ἀλλὰ καὶ ὑπὸ τῶν Χαρίτων εἶναι πεπροικισμένη, εἰς τὴν νέαν δ' αὐτῆς
σταδιοδρομίαν ἢ «**Ποικίλη Στοά**» εὐτυχεῖ νὰ συγκαταλέξη μεταξὺ τῶν
ἐκλεκτῶν συνεργατῶν της τὸ διαπρεπὲς ὄνομα τῆς φιλελληνικωτάτης

νεάνιδος, εἰς ἣν ἡ Φύσις συνεδύασε τόσον ἑναρμονίως σεμνὴν καλλονὴν
μετ' ἐξόχων χαρισμάτων τῆς καρδίας, καὶ μετὰ πολλῆς χαρᾶς νὰ γνωρίσῃ
διὰ τῶν σελίδων αὐτῆς εἰς τὸν πνευματικὸν κόσμον τοῦ ἡμετέρου Ἔθνους.

LUCTUS IN MORTE PASSERIS

LUGETE, o Veneres, Cupidinesque,
Et quantum est hominum venustiorum.
Passer mortuus est meæ puellæ,
Passer, deliciæ meæ puellæ,
Quem plus illa oculis suis amabat.
Nam mellitus erat, suamque norat,
Ipsam tam bene quam puella matrem :
Nec sese a gremio illius movebat,
Sed circumsiliens modo huc modo illuc,
Ad solam dominam usque pipilabat.

Qui nunc it per iter tenebricosum
Illuc, unde negant redire quemquam.
At vobis male sit, malæ tenebræ
Orci, quæ omnia bella devoratis :
Tam bellum mihi passerem abstulistis.

O factum male ! o miselle passer !
Tua nunc opera meæ puellæ
Flendo turgiduli rubent ocelli.

SUR LA MORT DU MOINEAU DE LESBIE

PLEUREZ, pleurez, Amours et Grâces
Et vous tous aimables amants :
Ils ont pris fin les jours fugaces
D'un tendre oïsel aux jeux charmants.

Ce passereau cher à Lesbie
Et qu'elle aimait plus que ses yeux,
Auquel mon cœur portait envie,
Est parti pour les sombres lieux !

Qu'il connaissait bien sa maîtresse
Ce moineau tendre et sémillant :
D'une gracieuse caresse
Il la couvrait à tout moment !

Et, sautillant tout autour d'elle,
Sans trop s'éloigner de son sein,
Il revenait, toujours fidèle,
La saluer d'un cri lutin.

Il erre sur les rives sombres
D'où personne hélas ! ne revient,
Malheur à tes fatales ombres,
Orcus, jaloux du beau, du bien !

Pauvre victime infortunée
 Qui méritais un meilleur sort,
 A ta Lesbie abandonnée
 Quel chagrin a causé ta mort!

Les yeux gonflés de mon amie
 Sont tout humides et battus,
 Je juge du prix de ta vie
 Par les pleurs qu'on a répandus!

Miss May COTTRELL

* ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΙ *

* Τό παρελθόν και τό μέλλον μένουσι πρό τῶν ὀφθαλμῶν μας κεκαλυμμένα. Τό μέν φέρει τόν πέπλον τῆς χήρας, τό δέ τόν τῆς παρθένου.

* Ἡ Πατρις διὰ τὰ Ἔθνη εἶναι ὅ,τι ἡ ζωὴ διὰ τὸν ἄνθρωπον.

* Εἰς τὸν κόσμον τὰ μόνα πράγματα, τὰ ὅποια δὲν ἀνακτῶνται, ὅταν τις τὰ χάσῃ, εἶναι ἡ ἀθωότης, ἡ τιμὴ καὶ ὁ χρόνος.

* Ὅταν ἡ λύπη σιωπᾷ καὶ λόγια δὲν εὐρίσκη, κρυφομιλεῖ μὲ τὴν καρδιά και νὰ σχισθῇ τῆς λέγει...

* Αἱ Ἐπαναστάσεις διδοῦν τὰς μεγαλοφυΐας. — Ἀπὸ ἓνα σάλον, ὅπως καὶ ἀπὸ μίαν θύελλαν, ἐξέρχονται αἱ ἰσχυραὶ διάνοιαι. Διὰ τὴν ἀναγέννησιν καὶ ἀναβλάστησιν εἶναι ἀναγκαῖα μία πνοὴ πολεμικοῦ ἀνέμου, ἓνα φύσημα, τ' ὅποιον νὰ συγκλονήσῃ, νὰ εἰνα ἀναγκάια μία πνοὴ πολεμικοῦ ἀνέμου, ἓνα φύσημα, τ' ὅποιον νὰ συγκλονήσῃ, νὰ κρημνίσῃ καὶ νὰ καταστρέψῃ. Τούτων ἀπόδειξις αἱ τόσαι ἐπαναστάσεις, αἵτινες ἐφεραν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν μεγάλας φυσιογνωμίας καὶ αἵτινες παρεσκεύασαν τὸ ἔδαφος διὰ νὰ στηθῇ ἡ θριαμβευτικὴ ἀψίς, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἀργότερον διήλθεν ἡ ἀνθρωπότης...

* Ἄν ἡ δυστυχία σὲ καταδιώκῃ, ὀπλίσθητι μὲ ὑπερηφάνειαν.

* Ὅσον νεώτερον εἶναι πρόσωπόν τι, τόσον περισσότερον φωτίζεται ὑπὸ τῆς ἀκτινοβολίας τῆς ψυχῆς.

* Ἡ ζωὴ εἶναι ὑπολογισμός. Εὐτυχής εἶναι ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου ὁ ὑπολογισμός εἶναι ἀληθής.

* Ἡ μεγάλη καρδιά δὲν χωρεῖ μικροὺς πόνους.

* Ἡ δόξα τῆς ἀνθρωπίνης θελήσεως εἶναι νὰ σταματᾷ τις ἐγκαίρως πρό τῆς ἀδύσου.

* Ἐνυπάρχει πολλὴ δύναμις εἰς τὴν τελείαν χάριν.

* Τὰ ὄνειρα εἶναι ἡ μορφὴ τῆς καρδίας.

* Οὐδείς δύναται νὰ ζήσῃ ἄνευ ὀδύνης. Ὅλη μας ἡ εὐτυχία γίνεται ἐπὶ ζῆμιά τοῦ πλῆσιον.

* Δυνατὸν νὰ ἴδωμεν μᾶλλον ἀστέρας ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ ἢ ἐν ἐλάττωμα εἰς τὸν χαρακτῆρά μας.

* Οἱ ὠραιότεροι ἐπὶ τῆς γῆς παράδεισοι εἶναι ἡ ἐργασία καὶ ἡ οἰκογένεια.

* Ἡ ἐπιείκεια εἶναι τὸ μύρον τῆς ἀρετῆς.

* Μὴ κάμνης τοὺς ἄλλους νὰ χύσουν δάκρυα: Ὁ Θεὸς τὰ μετρά.

